

Stav, perspektivy a systémové cíle SPPR

V současné době jsou již nastartovány procesy III. cyklu systému plánování, programování a rozpočtování (SPPR). Mnozí z nás si často kladou řečnickou otázku: Kam kráčí SPPR? Pokusím se na ni odpovědět. Nečiním si v žádném případě nárok na plně vyčerpávající odpověď. Přesto se ale pokusím o systémové zodpovězení nastolené otázky. V úvodu chci zdůraznit, že ve statí se soustředím především a téměř výhradně na vývojové možnosti, rezervy, ještě existující „nezralosti“ systému a jeho „dětské nemoci“. Tuto skutečnost považuji za potřebné jednoznačně uvést proto, aby u čtenáře nevznikla nesprávná interpretace uvedených názorů. Z tohoto pohledu je také potřebné přihlížet k hodnocení uvedených názorů.

* * *

Obecně lze říci, že za uplynulé období došlo nepochybně k položení základů systému řízení zdrojů, do jehož fungování jsme vkládali nadějná očekávání o optimalizované alokaci obranných zdrojů ve vztahu k definovaným cílům rezortu. Současně ale dochází k neustálým „střetům zájmů“ různých struktur rezortu v procesu implementování SPPR. Jde o typický proces popsany dostatečně různými sociologickými a manažerskými teoriemi. Střet zájmů je naprosto běžným jevem ve sféře sociálního konání. Jeho častým paradoxem je, že takto vzniklá „průměrná veličina“ je mnohdy výsledkem, který celkově nebo ve svých detailech neodpovídá očekávanému konsenzu „střetávajících se“ stran. V tomto smyslu není SPPR žádnou výjimkou. Také se v tomto případě stává, že výsledkem „střetu zájmů“ jsou důsledky, které nejsou v souladu s idejemi optimalizovaného systému řízení zdrojů. Myslím si, že i o této věci je třeba otevřeně hovořit, přestože s každým takto nastoleným a veřejně proklamovaným problémem se vystavujeme riziku, že se bude zmenšovat okruh našich přátel. I když takovéto riziko existuje, je nutné i o problémech uvedeného typu hovořit. Je v nich totiž obsažena identifikace soudobého dosaženého stavu SPPR. Chceme-li dále pokračovat při zavádění SPPR, tj. řešit problém - „kam chceme směřovat“, musíme nejdříve odpovědět na otázku - „kde jsme“, tj. identifikovat dosažený stav SPPR. Obě otázky se pokusím průběžně řešit.

SOUDOBÝ STAV SPPR

Celkově lze říci, že SPPR byl rozvíjen ve smyslu přijaté koncepce k zavádění SPPR do podmínek rezortu MO, jejíž závěry byly promítnuty do RMO na výcvikový rok a plánovacích, programovacích a rozpočtovacích dokumentů SPPR. Koncepce zavádění SPPR stanovila jako hlavní úkol postupně přecházet z předchozího plánovacího a rozpočtovacího systému na systém plánování, programování a rozpočtování a sladit plánování s dostupnými zdroji.

V oblasti SPPR bylo za hlavní úkol pro rok 1995 stanoveno sestavit první rozpočet v systémové metodice plánování, programování a rozpočtování. První systémový pokus nového sestavení rozpočtu podle metodiky SPPR byl učiněn již pro návrh rozpočtu pro

rok 1994. Při všech nedokonalostech, které nutně s sebou tento pokus nesl, znamenal daný návrh nové systémové pojetí při sestavování návrhu rozpočtu i kvalitativní zvrat v metodologii i metodice práce při řízení zdrojů. V této startovací fázi sehráli svou roli nejvyšší představitelé rezortu vůlí „chtít daný systém zavést“.

V následném cyklu SPPR došlo k dalšímu kvalitativnímu posunu při sestavování návrhu rozpočtu. Nutno ale podotknout, že i v II. cyklu ještě nebylo dosaženo plnohodnotných systémových výstupů, a to zejména z důvodu nesystémových zásahů do procesu plánování a řízení zdrojů. K nim docházelo především ve finální etapě tvorby rozpočtu a jeho rozpisu, kdy byla provedena plošná restriktivní úprava alokovaných finančních zdrojů jednotlivých programových prvků, přičemž při této úpravě nebylo bráno na zřetel kritérium priority. Nutno podotknout, že takovýto zásah není v souladu s idejemi optimalizovaného systému řízení zdrojů, k němuž SPPR patří. Je samozřejmé, že není jednoduché provést restriktci podle priorit. Má to např. své negativní důsledky, které se bezprostředně týkají takto postíženého programu. Rozhodovatelé tak stáli před řešením dilematu, zda je lépe „škrtnout stejně“ všem, nebo odlišně - podle podílu na plnění cílů a stanovených priorit cílů a vah programů. Teorie optimalizovaných systémů zná relativně jednoduchou odpověď: restriktce je založena na optimalizované alokaci omezených zdrojů, které jsou přidělovány jednotlivým programům na základě podílu na plnění cílů. Pokud tento postup není zachován, dochází samozřejmě ke znehodnocování ideje SPPR. Měl jsem možnost si v této souvislosti vyslechnout názory, jejichž představitelé se právě v souvislosti s plošnou úpravou vyjadřovali o „zbytečnosti“ zavádění SPPR s argumentací, že při takovéto plošné restriktci „může vše zůstat při starém“. Právě toto hodnocení zpracovatelů kalkulačních listů a správců programů je nutno brát na zřetel, poněvadž plnohodnotný výkon SPPR je životně závislý na zainteresovaném a kladně motivovaném působení exekutivy systému.

Jak řešit uvedené problémy? Tím, že budeme odhalovat jejich příčiny - a ty eliminovat. V převážné většině jsou uvedené problémy spíše metodického charakteru, jakož i důsledkem různorodé nedostatečné afirmace některých subjektů ztotožnit se s požadavky administrativně a manažersky náročného systému řízení zdrojů.

Přesto je potřebné říci, že i přes uvedené souvislosti se podařilo sestavit návrh rozpočtu podle programové struktury a v této podobě jej předložit Parlamentu ČR. To je, myslím, jednoznačně pozitivní převažující fakt.

Vedle již výše naznačených (převážně manažersko-metodických problémů) přetrvávají problémy mezisystémové a vnějsystémové.

Z mezisystémového pohledu dosud plnohodnotně nefungují vazby SPPR se systémem akvizice a logistiky, což se např. projevuje v tom, že prozatím nedostatečně sehrává svoji roli Plán věcných zdrojů.

Z vnějsystémového hlediska dosud neexistuje potřebná vazba na Parlament ČR a vládu ČR, která by odpovídala standardu zemí NATO. Podstata nedostatku spočívá v tom, že těmito institucemi nejsou poskytovány potřebné vstupy pro fázi plánování ve formě definované bezpečnostní (resp. vojenské) politiky a bezpečnostních rizik (resp. cílů obrany). V současné době byly již z pozic rezortu k řešení tohoto problému učiněny potřebné institucionální kroky. Je dobře, že na správné úrovni již existuje sekce, která má ve své působnosti výše naznačené vazby. Ta zabezpečuje potřebné vazby uvnitř rezortu i „navenek“, např. směrem k Parlamentu ČR. To je ovšem pouze jedna stránka vztahu. Současně je potřebné, aby existovala i opačná relace jdoucí od Parlamentu ČR a vlády ČR jako „zadavatelů společenské objednávky“ směrem k rezortu MO jako vykonavatelů služeb v oblasti obrany státu. Konkrétně to znamená, že z pohledu fungování SPPR by rizika ohrožení státu měla být definována Parlamentem ČR. Parlament

by současně měl stanovit, jaká strategie k eliminaci rizik bude zvolena, jaký objem prostředků k tomu bude vyčleněn a jakou armádu chce naše společnost mít. Politické dimenze fungování AČR musí být jednoznačně určovány státními politickými strukturami. Armádě náleží toliko technologická funkce vykonavatele politických rozhodnutí.

V této souvislosti lze říci, že je nedoceněna skutečnost, že zavedení SPBR je jedním z atributů případného začlenění AČR do obranných struktur NATO a že SPBR je základním nástrojem k podpoře významné funkce ministerstva obrany jako orgánu státní administrativy stojícího mezi vládou ČR, Parlamentem ČR a AČR. SPBR v důsledku uvedeného nedostatku potřebně neplní roli obhajoby vojenské politiky a transparentního rozpočtu vojenské kapitoly před orgány státní legislativy, a tím současně nepřispívá k vyvažování potřeb a zdrojů, které jsou pro realizaci vojenské politiky k dispozici.

Mohu ale čtenáře ujistit, že uvedené problémy nejsou svým rozsahem téměř v ničem odlišné od zkušeností jiných zemí, které zaváděly systém plánování, programování a rozpočtování (PPBS - Planning, Programming and Budgeting System), resp. některý z druhů optimalizovaného systému řízení obranných zdrojů. Dokonce lze konstatovat, že tyto země pocitovaly, resp. pocítují mnohem intenzivněji analogické problémy při zavádění uvedeného typu alokování obranných zdrojů. Jsou to typické počáteční obtíže příznačné pro kvalitativní systémové přeměny.

V našich podmínkách svou roli sehrává i dosavadní („historicky se vyvinuvší“) organizace systému plánování, programování a rozpočtování. Předmětem systému je plánování a řízení obranných zdrojů, ale administrativně jsou procesy spravovány z úrovně NMO, přestože SPBR jako celorezortní systém řízení zdrojů podléhá ministrovi obrany ČR. Důsledkem je, že vznikají různé časové, kompetenční i jiné průtahy. Ve státech, v nichž fungují analogické systémy, je PPBS řízen z úrovně ministra obrany. To neznamena, že bychom museli nutně tuto zkušenost kopírovat, ale jde o to rozumně a neunáhleně zvážit, nakolik dosavadní zaváděný způsob řízení obranných zdrojů odpovídá zásadám organizačního engineeringu.

Svou roli sehrává i dosavadní nerozlišování dvou základních rovin SPBR. Také zde dosud existuje anomálie ve srovnání se státy NATO. V nich je vybudován systém správního řízení zdrojů (představuje jej ministr obrany) a systém výkonu (exekutivy, který představuje armáda - např. v USA exekutivně členěná jako PPBES /Planning, Programming, Budgeting and Execution System/ po druhích vojsk). V podmínkách rezortu obrany ČR takovéto odlišení neexistuje. Pokud se bude k etablování uvedených rovin přistupovat, lze možné východisko spatřovat v naplnění litery „Zákona ČNR o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy ČR č. 69/1993“, kde se v paragrafu 16, odst. 1 uvádí:

(1) „Ministerstvo obrany je ústředním orgánem státní správy zejména pro a) zabezpečování obrany České republiky, b) řízení Armády České republiky, c) civilní ochranu.“

Pokud by byla sledována analogie s již zavedenými systémy plánování, programování a rozpočtování v jiných zemích, pak vrcholným orgánem správy obranných zdrojů je ministr obrany ČR a vrcholným orgánem pro řízení exekutivy zdrojů je GŠ AČR. Důsledkem dosavadního „ostrého“ neodlišení jsou kompetenční nejasnosti v procesu alokování zdrojů. Ministr obrany formálně řídí zdroje, ale de facto je přímo nekontroluje.

Za zvláště důležité pokládám provedení identifikace existujícího stavu **programovacích procesů**. Programovací fáze je ještě dosud nerozvinuta s ideální (cílovou) představou, která by odpovídala logice a metodice SPBR. Budeme-li k sobě upřímní, pak musíme konstatovat, že programový plán jako plánovací dokument dosud neplní roli, jakou bychom od něho za předpokladu efektivního fungování SPBR očekávali. Je málo využívan

jako nástroj pro manažerské rozhodování. Pro programový plán byla sice v obou cyklech shromážděna data, a to v počítačové formě, avšak tyto údaje prozatím zůstávají nevyužité.

Na naši omluvu lze říci, že vzhledem k počátečním etapám zavádění SPPR by bylo očekávání jiného stavu přílišným optimismem. Přesto však považují za potřebné na danou skutečnost se vši naléhavostí poukázat, a to zejména z toho důvodu, že střednědobý plán nelze plnohodnotně nahradit žádnými jinými plány s odlišnými časovými (např. dlouhodobými) horizonty. Protože střednědobé plánování obsahuje v SPPR programovací aktivity, má realizace programového plánu mimořádný vliv na celkovou stabilitu celého rezortu.

Proto je potřebné již v III. cyklu SPPR vytvářet Programový plán jako střednědobý plán, který umožní transformaci dlouhodobého plánu alokace zdrojů na vyrovnanou (bilancovanou) alokaci sil (lidských, materiálních a finančních zdrojů) v pětileté periodě v členění podle programové struktury. Současně je potřebné na základě takto koncipovaného Programového plánu systémově propojit rozpočtovací fázi.

Systémová návaznost musí sledovat skutečnost, že Programový plán uvažuje o alokaci zdrojů ve střednědobé periodě. Rozpočtování transformuje a vyjadřuje tuto alokaci v podobě zdrojů ve finančních prostředcích (případně i v počtu osob) ve členění podle rozpočtové skladby v časovém období jednoho roku. Jinak řečeno, první rok programového plánu je transformován na rozpočet. Tak dochází k potřebnému klouzavému propojení prvního (nastupujícího roku) střednědobého programového plánování na plánování rozpočtové, krátkodobé.

V dosavadních cyklech byly pro programovací fázi potřebné údaje získávány prostřednictvím **kalkulačních listů**. Tato forma se osvědčila. Je naplněním systémové ideje, že uživatel (realizátor) zná po definování cílů nadřazeným nejlépe, jaké prostředky k naplňování cílů potřebuje. Takto se také vyjadřovali i zpracovatelé kalkulačních listů. Z jejich strany byl současně vznesen požadavek, že je nutné podstatně **zkvalitnit proces sběru údajů a jejich zpracovávání**. Zejména bylo požadováno mnohem více zjednodušit kalkulaci na úrovni programových prvků - a to tak, aby kalkulace byla jednoduchá, nezaměnitelná a aby byla systémově minimalizována chybnost výpočtů na základě zpracování programového díla. **Zpracovatelé kalkulačních listů dále kritizovali**, že podkladová dokumentace pro tvorbu kalkulačních listů byla vydána pozdě, což negativně ovlivnilo časovou možnost přípravy správců programů, programových prvků a zpracovatelů kalkulačních listů a současně **měli výhrady** k tomu, že v průběhu programovací fáze docházelo k několikerému upřesňování a doplňování podkladové dokumentace (např. finančních standardů a číselníků), což také ztížilo proces vlastního vyplňování kalkulačních listů.

Programovací fázi negativně ovlivnila i skutečnost, že nebylo vydáno „Memorandum o vojenských schopnostech AČR v roce 1996“, přestože jeho zpracování bylo uloženo metodickými pokyny pro plánování. Důsledkem byla skutečnost, že na základě požadavku „Metodických pokynů pro plánování v rezortu MO na léta 1996 až 2000“ nemohl být zpracován dokument „Poměr mezi hlavními programy v požadavcích na lidské a finanční zdroje“. Proto byly zpracovány Plán lidských zdrojů a Plán finančních zdrojů pouze ve svém souhrnu za celý rezort MO, a nikoli po hlavních programech, resp. programech. To ve svém důsledku znamenalo, že požadavky programových prvků na zdroje překračovaly celkové údaje uvedené v Plánu zdrojů rezortu MO. Správci hlavních programů a programů tak nemohli přijímat potřebná opatření k objektivizaci požadavků již v průběhu zpracování kalkulačních listů. Tak vznikl **paradox**. **Kritizující kritizovali kritizované za to, že nevydali potřebná opatření k objektivizované alokaci zdrojů. Ale kritizovaní nemohli daný požadavek splnit, poněvadž kritizující nevydali potřebné dokumenty.**

Proces zpracování kalkulačních listů rušivě ovlivnily i některé zvláštnosti spjaté s celkovými strukturálními změnami v rezortu MO. Tak např. probíhalo zpracování kalkulačních listů v době, kdy řada programových prvků neznala ani úkoly výcvikového roku ani tabulky počtů platné od 1. 1. 1996. Zpracovatelům kalkulačních listů byla dána velmi krátká doba k jejich zpracování. Navíc programové dílo neumožňovalo v procesu vyplňování, resp. po vyplňování kalkulačních listů pracovat s daty za programy a hlavní programy. Tím neměli správci hlavních programů možnost vytvářet potřebné scénáře rozhodovacích alternativ.

V procesu zpracování a shromažďování kalkulačních listů (podle hlavních programů a programů, a nikoli podle organizační struktury) vznikala řada složitostí vyplývajících z problému kompetence. V této souvislosti bylo ze strany GŠ AČR kritizováno, že organizačně a velitelsky nejsou zabezpečeny pravomoci správců hlavních programů a programů směrem k programovým prvkům, které nejsou v přímé velitelské podřízenosti, a dále byl předmětem kritiky nesoulad programové a organizační struktury. Tento rozpor není vyřešen až do současné doby (*článek byl napsán v lednu 1996 - pozn. red.*).

V této souvislosti pokládám za potřebné poznamenat, že **programová struktura je logická konstrukce. Můžeme ji tudíž sestavit v jakékoli struktuře a agregaci, ale vždy bychom měli mít na zřeteli, že je tvořena ve vztahu k eliminaci rizik, resp. ve vztahu k cílům.** Na základě takto „zadělených“ útvarů, které se právě tímto účelovým začleněním vedeným na základě druhu (příp. typu) příspěvku k plnění cílů stávají programovými prvky, můžeme v jakýchkoli potřebných agregacích vědět: komu, za jakým účelem a kdy - a ideálně vzato, až budeme schopni vyjadřovat relaci náklady/užitek - s jakým efektem jsou přidělené zdroje spotřebovávány, resp. užívány. To ale lze prakticky stěží stanovovat jen na bázi organizační struktury. Teoreticky vzato, programová struktura může být v okamžiku tvorby totožná s organizační strukturou. Současně je ale z pohledu funkčnosti netotožná, neboť kritérium začlenění do programové struktury je hledisko vztahu k cílům, kdežto organizační struktura toto hledisko nesleduje.

Současně je třeba vidět, že takto identicky koncipovaná programová a organizační struktura je stavem relativně dočasným. Jakmile se promění podmínky bezpečnosti ČR, a tím i cíle rezortu, pak by požadovaná identita programové a organizační struktury přestala platit. Důsledky si lze představit.

Je mi jasné, že zabezpečovat sběr údajů po programové linii přináší správcům hlavních programů a programů organizační svízele. Domnívám se ale, že je možné hledat východisko např. v tom postupu, že organizační procesy programové fáze lze (např. na nižších a středních stupních) realizovat cestou velitelských aktivit a na vrcholovém stupni pak provádět potřebnou agregaci. Nakolik je tato idea správná, zůstává otázkou. Nejlépe a nejpřesněji na ni mohou odpovědět právě uvedené orgány, jichž se dané aktivity bezprostředně týkají.

Výstupem SPQR je **návrh rozpočtu**, který je sestavován v procesu fáze rozpočtování. Fáze rozpočtování sice poskytla v obou cyklech návrh rozpočtu, který v základních konturách odpovídal logice SPQR, ale je nutno říci, že veškeré úsilí se soustřeďuje na zpracování návrhu (ročního) rozpočtu výdajů. Pro tento návrh jsou shromážděny velmi podrobné údaje, avšak v důsledku výše uvedených skutečností týkajících se programovací fáze není k dispozici průkazná odpověď na otázku, proč jsou právě tak či onak alokovány zdroje.

Současně je potřeba vidět, že v rozpisu rozpočtu a převodu do *účetnictví* není dosud dosaženo potřebné průhlednosti. Rozpis je totiž prováděn pouze na tzv. zabezpečující vojenské útvary, o nichž je také vedeno účetnictví. To má své omezující vypovídající důsledky. Proto i ve fázi rozpočtování prozatím ještě není získávána možná systémové

plnohodnotná informace o tom, jak alokace zdrojů v rámci ročního rozpočtu reagují na cíle AČR.

Bylo by iluzorní chtít získávat a plně využívat uvedené informace již po dvou cyklech SPPR, když zkušenosti jiných ukazují, že se jedná o časově dlouhodobé systémové procesy. Je však potřebné říci, že až bude v rámci SPPR plnohodnotně fungovat *podvojně účetnictví*, může účetnictví plnit roli nástroje zpětné vazby a controllingu pro rozhodovací procesy v SPPR. Potřebné fungování účetnictví je pro účinné fungování SPPR nutné. Proto dokud nebude podvojně účetnictví funkční a plně provázané na SPPR, nemůže patřičně fungovat ani SPPR.

Současně je třeba vidět, že značná část finančních zdrojů (řádově mld. Kč) zůstává prakticky nerozepsána na místa realizace výdajů (viz veškeré platby zabezpečované HÚNMS - Hlavní úřad nákupu materiálu a služeb MO), což rovněž snižuje informační hodnotu. Jak je vidět, důsledky neaplikování ideje priority se nutně přenesly i do fáze rozpočtování. Proto se ve všech cyklech akcentovala tzv. rozpočtová působnost ve smyslu přerozdělování zdrojů v rámci rozpočtových položek. Případné úpravy byly vedeny převážně plošně, přestože systémové ideje vyžadují uvedené požadované úpravy realizovat jako přerozdělování na bázi programové struktury, resp. existujících priorit programů, kdy do tohoto procesu silně zasahují správci hlavních programů a programů. Tento postup je obvyklý ve všech armádách, v nichž funguje některá z modifikací PPBS. Základní ideou zůstává, i při různých procesních odlišnostech, že finanční plánování vychází z reality programové struktury. V našem systému je role programové struktury, jako nástroje optimalizačních procesů ve vztahu k existujícím prioritám programů, mírně řečeno, nadále nedoceněna. K této skutečnosti navíc přistupuje fakt, že při vyplňování kalkulačních listů existoval v obou cyklech informační *nesoulad* mezi zadanými úkoly a cíli výcvikového roku (tedy *věcného plánování*) s jejich ohodnocením (tj. *potřebami finančního plánování*), čímž nedošlo k užší provázanosti SPPR s úkoly základních programových prvků příštího výcvikového roku.

KAM CHCEME SMĚŘOVAT?

Na základě identifikace existujícího stavu si můžeme položit otázku, kam chceme směřovat. Orientaci a trajektorii směřování může nejlépe určovat **cílový stav SPPR**. Ten lze charakterizovat následujícími cílovými stavy **nulého řádu**:

1. SPPR funguje v rámci vrcholových systémů rezortu obrany. Má ostře definované vstupy a výstupy zejména se systémem strategického plánování, operačního plánování, systémem akvizice a logistiky a dalšími vrcholovými systémy.
2. SPPR je plně systémově akceptován Parlamentem ČR a vládou ČR. Projevem této akceptace je poskytování potřebných vstupů ve formě rizik ohrožení státu a participace na definování cílů rezortu MO. Vnější vazba na uvedené složky je permanentně zabezpečena k tomu určeným ministerským orgánem.
3. Ministr obrany je orgánem, který bezprostředně řídí, kontroluje a spravuje proces alokace obranných zdrojů. K tomu má potřebné správní orgány.
4. Je vytvořen fungující systém exekutivy SPPR, propojený s ministrem řízeným systémem plánování a řízení obranných zdrojů.

5. Správní a exekutivní orgány produkují plnohodnotné činnosti, které jsou v souladu se systémovými idejemi SPPR a jejich působnostmi.

6. Existuje účinný informační systém pro podporu SPPR, který je propojený s ostatními rezortními informačními systémy (finančním informačním systémem, informačním systémem logistiky, personálním informačním systémem, štábním informačním systémem aj.).

7. Funguje programové dílo specifikované (a testované) na základě oprávněných požadavků koncových uživatelů a doplněné dostatečným počtem vnitřních a vnějších kontrolních funkcí definovaných uživatelem. (Např. pro III. cyklus SPPR je podle návrhu uživatelů požadováno jejich zkomponování tak, aby:

- ◆ bylo možné vybrat jednotlivý útvar nebo programový prvek, resp. libovolnou množinu z pořízené databáze na PC a zálohovat na pružný disk,
- ◆ byla možná kontrola úplnosti vyplnění požadovaných dat za zvolený program, resp. za hlavní program ve vazbě na číselník programové struktury (které PP nemají vyplněna žádná data),
- ◆ vznikla možnost provádět základní sumarizace za programy, hlavní programy, pro lidské zdroje, rozpočtové položky, účely apod., nezbytné pro reálné uplatnění kontrolních funkcí správců programů a hlavních programů,
- ◆ byly zapracovány standardy do programového vybavení pro zpracování kalkulačních listů, a tím umožněno jejich automatizované využití. Zajistit dostupnost standardů až do programového prvku.)

8. Na všech úrovních SPPR je k dispozici potřebná počítačová technika.

9. Je zvládnuta odpovídající metodologie a metodika postupu plánování a řízení obranných zdrojů na všech úrovních řízení obranných zdrojů.

10. Jsou pravidelně a v potřebných časových termínech vydávány všechny potřebné základní a podpůrné plánovací dokumenty k plánování a řízení zdrojů.

Uvedené cíle jsou ideálním projektem očekávaného stavu, kdy budeme moci říci, že SPPR plně funguje podle původních očekávání. Snad nezůstanou toliko v rovině idejí.